

מילין יקרין נהרות אור ועובדין טבין ממעיין ההיים נהדיין לשעה ולדודיה

משולחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל
 הוב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זצוקללה"ה זיע"א
 מרא דארעא קדישא - בעל "שערי טוביה"

פרשת פנחס תשפ"ד

פרשת השבוע

לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום (כה, יב)

איתא בגמרא (קידושין סו:) וי' דשלום קטיעה היא [והוא לה כו"ד, כאילו כתוב שלים], לומר לך כהן שהוא שלם עבודתו כשרה ולא כשהוא חסר.

ונ"ל לבאר בדרך פשט ענין הוי"ו קטיעא, להורות אשר כמו שפנחס שעשה בפעולתו שלום בכלל ישראל, לא היה השלום שלו מכל הצדדים, שהרי הרג את הרשעים, והיו לו מתנגדים על מעשהו, כמו שאמרו חכ"ל (סנהדרין פב.) שהיו השבטים מבזים אותו, כך ברית השלום שקיבל בשכרו לו ולודעו אחריו הוא ג"כ על דרך זה, שלא שייך להיות עובד ה', ובמיוחד בעבודת הציבור, שיהיו כולם שבעי רצון ממנו - כמו ששמעתי ממ"ר הגאון רבי שלמה בוימנארטען זצ"ל בשם רבינו החת"ס זצ"ל שהמליץ על זה את הכתוב (שופטים יו, ה) בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה, כלומר לא שייך מלך בישראל שיעשה הישר בעיני כל איש, היינו שיהיו כל עשיותיו מקובלים וישרים בעיני כל, כי מנהיג ישראל צריך להיות איש אשר רוח בו (כו, יח), שיוכל להלוך כנגד רוחו של כל אחד (פי רש"י שם), היינו כמובא בדברי יואל (פרשה זו עמ' קס-קסא) בשם ייטב לב (פרשה זו) שאסור לו להתפעל מכל אחד, רק צריך להיות איתן בעצמו ללכת בעת הצורך גם נגד רוחו של כא"א - מה גם שלפעמים צריך ללחום מלחמת ה', ולא להיות בשלום עם כל אחד - כמו שכתב הכתב סופר זצ"ל (ריש פרשת אמור) על משנת הוי"ו מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורוחף שלום (אבות א, יב), שלפעמים צריך לרדוף את השלום, לרחק הרשעים ולהפריד את הדבקים עמהם, כמאמר הכתוב (תהלים קלט, כא-כב) משנאיך ה' אשנא ובתקוממך אתקוטט, תכלית שנהא שנאותים לאויבים היו לי - לכן נכתב השלום בוי"ו קטועה, להורות כי לפעמים, לצורך השעה, צריך השלום להיות קטוע,

[מ"דארף צו-האקן דעם שלום], למען כבוד שמים. ובאמת זהו השלום האמיתי, כמו שהאריך בזה הגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל בשו"ת טוב טעם ודעת (ח"א סי' רכט) בתשובה לשו"ב אחד מלייפציג, אודות איש אחד שנתפס ברוח ההשכלה עד שנשא נכרית רח"ל, ונולדה לו ממנה בת, ובא לביהמ"ד ועלה לתורה, ורצה לקרוא לה שם, ואותו שו"ב קינא קנאת ה' צבאות ומיחה בו וביישו, ואח"כ עמדו עליו מערערים שלא טוב עשה, כי עורר מחלוקת ופירוד לבבות, ושאל אם עשה כהוגן או לא, השיב לו הגרש"ק שהצדק עמו, ויפה עשה, כי עבד עובדא דפנחס קנאה ממש, שקינא קנאת ה'

משולחנא דמלכא

משרבת להפצת תורת הכהר של כ"ק מרן רביה"ק בעל "שערי טוביה" דיע"א - מרא דארעא קדישא

יומא דהילולא תניינא

בהתקרב יומא דהילולא תניינא של רביה"ק בעל "שערי טוביה"

מרן גאב"ד ירושלים זיע"א

מרא דארעא קדישא

הננו בזה לכל אלו שקבלו על עצמם
**לסיים סדרי משניות
 ומסכתות הש"ס**

לזרו את המזורזין ולסיימם

עד יום היא"צ

החל ביום שלישי ב' אב לסדר דברים תשפ"ד

וממרומים ימליץ טוב בעד אלו העושים ניהא לנשמתיה בגני מרומים, ובעד כל בית ישראל

בגיהנם, כי מאחר שכולם נצטוו לעשות טובה, זה אינו עושה, וחבירו מקיים צויו וצווי עצמו, מדת הדין נותנת שיטול חלקו וחלק חבירו בגן עדן, ועל זה נטל אברהם אבינו שכר כולם, עכ"ל, וההסבר, כי מחמת הרשעים הנסיון של עובדי ה' גדול וקשה יותר, שלא להימשך אחריהם, א"כ כשעומדים בנסיון ואין לומדים ממעשיהם, נתרבה חלקם בגן עדן ע"י הרשעים, ושפיר מדת הדין נותנת שיטלו חלקם וחלק הרשעים, וכן להיפך, הרשע שלא למד מהצדיק עונשו בגיהנם גדול יותר עבור זה. וכמו כן בנמואל, אחרי שאחיו הצו את בני בעדת קרת, והוא עמד בנסיון ולא נמשך אחריהם, היה שכרו כפול ומכופל מחמתם, על כן זכה ליטול גם חלקם בירושת הארץ.

וזה רמז מוסר עבורינו בדור שפל זה, כפי שהביא רבינו יונה (שם) דברי הגמרא (ברכות סג) אם ראית דור שמתרשל מן התורה עסקו בה, שנאמר (תהלים קיט, קכו) עת לעשות לה' הפרו תורתך, פ' אחר שכולם מפירים תלמוד תורה, יותר יש לך לעשות בשביל ה' משאר הדורות, משל למלך שכל עבדיו בוגדים בו חוץ מאחד שבהם, הלא באותו זמן צריך ללכת עמו באמת ובלב שלם משאר הזמנים, וגם כי כל ימיו יאהבו המלך אהבה רבה, ותרב משאת זה ממשאת כולם, עכ"ל.

וכבר האריך בזה החפץ חיים זצ"ל (חומת הדת פרק א, תורת הבית סאמר עת לעשות, ועוד) אודות זמנינו, שנתרבו מפירי תורת ה' הפורקים מעליהם עול מלכות שמים, שצריך להתחזק ביותר בתורה ועבודת ה'. ושמעתי בשמו אשר בעתים הללו יש יותר סייעתא דשמיא בתורה ועבודה מבכל הדורות, כי הרי הובטחנו שלא תשתכח תורה מישראל, ומאחר שמעטים הם העוסקים בזה, הנה הבטחה זו מוצאת מקומה אצל המעטים הללו, וזוהי הזדמנות נפלאה לכל איש, שיכול להרויח הרבה, כמו בעסק משא ומתן, שיש לפעמים הזדמנויות טובות ליקח איזה סחורה או מטבע בזול, ומי שלוקח אז נתעשר, ומי שאינו לוקח יכול להפסיד עושר גדול, כן לענין התורה והעבודה בזמן הזה יכולים לזכות ולהרויח בהם יותר מאשר בזמנים ודורות אחרים.

ובסגנון זה כתב (שם עולם שיער החזקת התורה פרק כב) על הנאמר בהפטרת פרשת אמור (מיוחזקאל סד, טו) והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני, שזה הוא כמשל שכתב רבינו יונה, שבעת שמתרבים המורדים במלכות, יוכל אוהב המלך לעלות למדריגה יותר גבוהה מבשנים כתיקונן, כך בני צדוק ששמרו משמרת הקודש בעת שבני ישראל תעו וסרו מעל ה', זכו בשביל זה להתקרב לה לשרתו ולהורות לעם ישראל בין קודש לחול ובין טמא לטהור, וכמו כן עתה מי שמתחזק בתורה ועבודת ה' תרב משאתו ממשאת כולם.

צבאות בפני כל המון ישראל, ולא חשש על שבייש את זמרי וכי"ב, והביא מה שכתב בחידושי תורה שלו שלכן נתן לו הקב"ה לפנחס ברית שלום, ולא שכר אחר, כי ע"י מעשה פנחס הרי נעשה מחלוקת בישראל, שהיו השבטים מבזים אותו על כך, ולולי שהעיד עליו הקב"ה בשכרו היו מחזיקים אותו לבעל מחלוקת, לפיכך נתן לו הקב"ה ברית שלום, להורות שמחלוקת לשם שמים לקנא קנאת ה' צבאות היא עצם השלום, כי זה הוא עשיית שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, שזהו עיקר השלום.

ובני אליאב נמואל ודתן ואבירם, הוא דתן ואבירם קרואי העדה אשר הצו על משה ועל אהרן בעדת קרת וגו', ותפתח הארץ את פיה ותבלע אותם וגו' (כו, ט-י)

לכאורה תמוה, מה שייך לכאן ענין דתן ואבירם וסיפור מיתתם במחלוקתו של קרח. וכתב הרמב"ן ז"ל, הזכיר הכתוב זה, להודיע שנשארה כל הירושה ממשפחת הפלואי לנמואל לבדו, כי דתן ואבירם וכל אשר להם נבלעו.

ונראה לענ"ד להרחיב הדברים, בהקדים דעת הרמב"ן (שם, נד) בענין חלוקת הארץ, שלא נתחלקה לפי ריבוי השבטים כמו שכתב רש"י (שם), אלא שנים עשר חלקים שוים עשו ממנה, ונטל כל שבט החלק שיצא לו הגורל עליו, בין שהוא מרובה באוכלוסין בין שהוא ממועט בהם, יעייין בדבריו שהאריך בזה, וכן דעת הרשב"ם ז"ל (ברב קמ"ג). ולפי זה נמצא ששבט ראובן נטל חלק אחד מ"ב, ונתחלקה בין ד' בניו, חנוך פלוא חצרון וכרמי, ואת חלקו של פלוא קיבל בנו יחידו אליאב, ובהיות שמשלשת בניו לא נשאר אלא נמואל, כי דתן ואבירם נבלעו בעדת קרח, נשארה כל ירושתו לנמואל, שקיבל רבע מנחלת ראובן, שהוא חלק א' ממ"ח מכל ארץ ישראל.

ויש להבין, במה זכה איפוא נמואל לחלק גדול כזה, אמת שדתן ואבירם הפסידו חלקם מחמת רשעם, אבל באיזה זכות זכה הוא ליטול חלק גדול כל כך מא"י.

ונראה כי לזה הזכיר הכתוב שדתן ואבירם הצו על משה ועל אהרן בעדת קרח, לומר שמפני שהיו אחיו רשעים, והוא לא נגרד אחריהם ולא למד ממעשיהם, ונשאר נאמן לה' ולמשה עבדו, לכן זכה ליטול חלקו וחלק אחיו.

זה הוא על דרך אמרם ז"ל במשנה (אבות ה, ב) עשרה דורות מנח ועד אברהם וכו' היו מכעיסין ובאין עד שבא אברהם וקיבל שכר כולם, וביאר רבינו יונה ז"ל כי כן אמרו במסכת חגיגה (טו) זכה צדיק נטל חלקו וחלק חבירו בגן עדן, נתחייב רשע נטל חלקו וחלק חבירו

אליהו של ברית מילה - ואליהו המבשר את הגאולה
על הכתוב "לכן הנני נותן לו את בריתי שלום" (פסוק יב) תרגם יונתן בן עוזיאל וז"ל: "ואעבדיניה מלאך קיים וייחי לעלמא למבשרא גאולתא בסוף יומיא". והוא כמאן דס"ל דפינחס זה אליהו הנביא זכור לטוב, שיבוא במהרה בימינו לבשר לנו בשורת הגאולה.

והנה, אמרו חז"ל בגמרא (עירובין כג-כו) דלמ"ד דס"ל יש תחומין למעלה מעשרה לא יוכל אליהו לבוא בשבת לבשר על הגאולה, מפני איסור תחומין. והקשה בשו"ת **חתם סופר** (חלק ו' סימן צ"ח) הרי אליהו בא לברית מילה הנערכת בשבת, מה גם כי משך השבת ישנם כמה בריתות מקצה העולם ועד קצהו ואליהו בא לכל ברית וברית, ולכאורה אם יש תחומין למעלה מעשרה האיך מותר לו לבוא לכל ברית בשבת, וכמו שאיסור תחומין מעכבתו מלבוא לבשר על הגאולה בשבת, כך גם מדוע אינו מעכבו מלבוא לכל ברית הנערכת בשבת.

וביאר בזה מרן **החתם סופר** ז"ע (שם) כי הדבר תלוי באופן בואו של אליהו, באם הוא מתגלה בדמות אדם, הרי הוא מוזהר בכל דיני התורה, ואם הוא בוא בהתגלות של מלאך, באופן זה אינו מצווה בדיני התורה כי לא נתנה תורה למלאכי השרת, ותורה לאו בשמים היא, על כן בברית מילה שהוא מתגלה באופן של מלאך אינו מוזהר בדיני התורה, ואין אצלו שום תחומין, מה שאין כן כשבא לבשר על הגאולה שאז אופן התגלותו הוא מלוּבש בגוף כאדם נברא, וכדברי הכתוב הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא (מלאכי ג' כג), דהיינו שבא יבוא כנביא, והוא בדמות אדם ונף, ובאופן זה הרי הוא מוזהר ומותר בכל דיני התורה, ולא יוכל לבוא לבשר על הגאולה בשבת מפני איסור תחומין, עכ"ד.

ולכאורה מדוייק כדברי **מרן החתם סופר** בנוסח הברית, שלא אומרים עליו "אליהו הנביא" או "אליהו התשבי", שאלו הם שמותיו כנביא אדם בדמות נף, אלא קוראים עליו בעת הברית "אליהו מלאך הברית", כי בברית מילה הוא בא בבחינת מלאך, והיינו כדברי **החתם סופר** דלכך יכול לבוא לברית בשבת.

אליהו בג' בחינות - מלאך, נביא, מוסר התורה

ובאמת, מצינו ג' אופנים באליהו, אופן א' - אליהו בבחינת נביא, אופן ב' - אליהו בבחינת מלאך, ואופן ג' - אליהו בבחינת תלמיד חכם. בחינת נביא בזמן חייתו עלי אדמות, וכן היה לעתיד כשיבוא לבשר את הגאולה, בחינת מלאך באופני התגלותו כהיום בעת שמוגע לבריתות, ובחינת תלמיד חכם שהוא יפשוט לעתיד לבא את כל הספיקות והאיבעיות שלא איפשטו. והדברים מדוקדקים בשמו, כשבא בבחינת נביא נקרא אליהו הנביא, וכשבא בבחינת מלאך נקרא מלאך הברית, וכשבא בבחינת תלמיד חכם נקרא אליהו התשבי.

אליהו בהר הכרמל לימד לדורות את הדרך בעבודת השם
איתא **במדרש** (במדבר כג, ט): מה עשה אליהו, אמר להם בחרו שני פרים תאומים מאם אחת, הגדלים על מרעה אחד, והטילו עליהם גרלות,

אחד לשם ואחד לשם הבעל, ובחרו להם הפר האחד, ופרו של אליהו מיד נמשך אחריו, והפר שעלה לשם הבעל נתקבצו כל נביאי הבעל ונביאי האשרה ולא יכלו לזוז את רגלם, עד שפתח אליהו ואמר לו: לך עמכם, השיב הפר ואמר לו לעיני כל העם: אני וחברי יצאנו מבטן אחת, מפרה אחת, וגדלנו במרעה אחד, והוא עלה בחלקו של מקום ושמו של הקב"ה מתקדש עליו, ואני עליתי בחלק הבעל להכעיס את בוראי. אמר לו אליהו: פר אל תירא, לך עמכם ואל ימצאו עליה, שכשם ששמו של הקב"ה מתקדש על אותו שעמי, כך מתקדש עליך. אמר לו: וכך אתה מייצגני, שבועה איני זו מכאן עד שתמסרנו בידם, שנאמר (מ"א י"ח, ט) ויקחו את הפר אשר נתן להם, ומי נתן להם, אליהו וכו'.

שמעתי ממר"ר **הגרא"א דסלר** זצ"ל, שעלינו ללמוד מזה הוראה לדורות, כי ישנם שני דרכים לקדש את שמו יתברך, האחד - באופן שמתפלל כדבעי ולומד בהתמדה ועוסק במצוות ומעשים טובים בהתאמצות ובחשק רב, והשני - באופן שהולך למקומות הריקים מתורה ומעשים טובים, ושם נשמר ונזהר בנפשו לקיים מצוותיו יתברך, ועל ידי כן יתגדל ויתקדש שמו רבא' ביתר שאת וביתר עוז. ונראה כי הדרך השנייה הזאת אינה רצויה לפניו יתברך, מפני שאין זה מהנכון והראוי שיכניס האדם את עצמו בנסיון, וכל איש ישראל מתפלל בכל יום "ואל תביאנו לא לידי נסיון ולא לידי בזיון", אלא שאם הכניסוהו משמים למצב זה בעל כרחו - אז אכן צריך לראות לקדש שם שמים אפילו באופן כזה.

וזהו מה שלמדים אנו מפרו של אליהו, שלא רצה להעמיד את עצמו בנסיון וללכת עם נביאי הבעל, ורק כאשר אליהו הנביא בעצמו מסרו בידם, ולא היתה לו ברירה, אז הלך עמם.

אליהו יתרץ ספיקות לעת"ל בשכר מעמדו בהר הכרמל

בהאי עובדא דאליהו בהר הכרמל, שמעתי דבר נחמד בשם הגה"צ **רבי ישעיה פירסט** זצ"ל **אב"ד וויען**, שביאר כי מה שמצינו שדוקא אליהו זכור לטוב הוא יפשוט ויתרץ את כל הספיקות, וכפי שכתבו הקדמונים רמזו 'תיק' - ראשי תיבות **תשבי יתרץ קושיית ואיבעיות**, כל זה מפני שמצינו באליהו בהר הכרמל שאמר אל העם 'עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים' (מ"א י"ח, כ"א), והיינו שהיו אז בני ישראל במצב של ספיקות ומבוכה גדולה, ובא אליהו זכור לטוב ופשט להם את ספיקותיהם, והזכיר להם כי 'הוא האלוקים ה' הוא האלוקים'. ולכן בזכות שפשט את ספיקותיהם של בני ישראל כשנמצאו במבוכה גדולה, יזכה גם לעתיד לפשוט את כל ספיקותיהם של בני ישראל. ודפח"ת.

והטעם לזה כתב, וז"ל: ואיתא בפרקי דרבי אליעזר לפי שלא רצו נשים ליתן נזמיהן לבעליהן במעשה העגל, לכן נתן להן הקב"ה שכרן שיהיו משמרות ראשי חדשים יותר מאנשים, ושמעתי מאחי הר"י טעם לדבר, לפי שהמועדים נתקנו כנגד האבות פסח כנגד אברהם, דכתיב (בראשית י"ח) לוישי ועשי עונות, ופסח היה. שבועות כנגד יצחק, שתקיעת שופר של מתן תורה היה בשופר מאילו של יצחק. סוכות כנגד יעקב, דכתיב (בראשית ל"ג) ולמקנהו עשה סוכות. וי"ב ראשי

ראש חודש מועד לנשים בשכר שלא השתתפו בעגל
כתב **הטור** (סימן ת"ז) שבראש חודש הנשים בטלות מן המלאכה,

וכן מה שכתב הטור ד"ב חודשי השנה הם כנגד י"ב שבטים, כך גם מבואר להדיא בילקוט שמעוני על הפסוק בישעיה (פרק סו, ב) ואת כל אלה ידי עשתה ויהיו כל אלה נאם ה' ואל זה אביט אל עני ונכה רוח וחרד על דברי, וז"ל: ואת כל ידי עשתה, אתה מוצא שנים עשר חדש בשנה, שנים עשר מזלות ברקיע, שנים עשר שעות ביום, שנים עשר שעות בלילה, בזכות מה, בזכות (בראשית מט כח) כל אלה שבטי ישראל שנים עשר, וכן אליהו כשבא לקרב את ישראל תחת כנפי השכינה נטל שנים עשר אבנים ובנה מזבח."

בראש חודש הקב"ה מפיס את הלבנה

איתא בגמרא (שבועת ט) מה נשתנה שעיר של ר"ח שנאמר בו לה אמר הקב"ה שעיר זה היא כפרה על שמיעטתי את הירח. והוא כמו שאחז"ל (רש"י בראשית א, טז ד"ה במאורות הגדולים) שוים נבראו, ונתמעטה הלבנה על שקטרגה ואמרה "אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד."

ודברי הגמ' קשה להבינם, מה שייך לומר כלפי מעלה שצריך כפרה. ועיין ברי"ף (שם) [ולכאורה זהו המקום היחיד שמצאנו ברי"ף המפרש דברי אגדה בש"ס] שכתב, וז"ל: אמר לה הקב"ה הגני עושה לך כבוד שמיישב דעתך תחת שמיעטתיך, ומאי ניהו שיהיו ישראל בכל ר"ח מקריבין קרבן לפני לכפר עונותיהם, לפיכך אמר הקב"ה הביאו כפרה לפני בראש חודש לכפר עליכם כדי שתשלימו עלי בקרבן כפרה זה את הכבוד שאמרת לי לעשות לירח בשביל שמיעטתי, וזה הוא פירוש הביאו כפרה עלי שמיעטתי כלומר שאין הכוונה ח"ו שהקב"ה צריך כפרה, אלא שכלל ישראל יביאו קרבנותיהם לכפר על עונותיהם, ובזה גופה ייעשה כבוד ללבנה, ובכבוד זה שיש לירח, הקב"ה מפיס את הלבנה.

חדשי השנה שגם הם נקראים מועדים, כנגד י"ב שבטים, וכשחטאו בעגל ניטלו מהם וניתנו לנשותיהם לזכר שלא היו באותו חטא."

ובבית יוסף שם העיר, דלכאורה לא שייך לומר שקיבלו הנשים 'שכר' על שלא היו חלק במעשה העגל, כי הרי לטעמו של מהר"י אחי הטור באמת היה צריך להיות יום טוב לכל - בין לאנשים ובין לנשים, ורק משום שחטאו בעגל נלקח מן האנשים, והנשים שהם לא חטאו בעגל לא נלקחו מהם יו"ט זה של ראש חודש, וא"כ היאך יקרא לזה "קבלת שכר", ותידין שם, דעדיין לא ניתנו ראשי חדשים לישראל שיהיו אסורים בעשיית מלאכה, אבל היו ראויים לינתן, ובשביל מעשה העגל נמנע הטוב מהם, וכיון שהאשה נגדרת אחר האיש וטפלה לו היה ראוי גם כן לימנע מהן כדי שלא יהא טפל חשוב מן העיקר, אלא שלא רצה הקב"ה לקפח שכרן ונתנו לנשים, ועוד יש לומר דמעיקרא ניתנו לאנשים ולא לנשים וכשחטאו בעגל ניטלו מהאנשים וניתנו לנשים, והכי דייק לישנא דקאמר ניטלו מהם וניתנו לנשותיהם, והשתא הוי שפיר נתינת שכר שזכו במה שלא היו ראויים קודם לכן.

ולכאורה פלא גדול הוא שהטור אינו מביא שום מקור לזה מהגמרא או המדרש, והקב"ה הזמין לידי מקור נפלא לזה, שכתוב בפסוקים שאומרים בהפטרות שבת ראש חודש (ישעיהו סו, כג) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה', ואיתא בילקוט שלעתיד לבוא עתידין לעלות לרגל בכל ראש חודש, ולפי"ז מובן מאוד שבאמת היה צריך כל ראש חודש להיות יום טוב, ובגלל חטא העגל נטלו אותו מהם, ולעתיד לבא שיהיה תיקון השלם וממילא כל ראש חודש יהיה יו"ט ולכן יעלו לרגל לא רק ביו"ט אלא גם בכל ראש חודש, וזהו והיה מדי חודש בחדשו וכ' יבוא כל בשר להשתחות וכו', וזהו מקור נפלא לדברי הטור.

<p>הוצאת הגליון נדרים על ידי ידידנו הנכבד הרב"ה רבי דוד שישא שליט"א סטנאלי מוסדות תולדות אברהם יצחק</p> <p>לרגל שמחת נישואי בני למז"ט</p>	<p>הוצאת הגליון נדרים על ידי ידידנו הנכבד הרב"ה רבי אהרן גאטליב שליט"א מגדולי תושבי מוסדות תולדות אהרן</p> <p>לרגל שמחת הולדת בני למז"ט</p>	<p>הוצאת הגליון נדרים על ידי ידידנו הנכבד הרב"ה רבי יהודה לייב קרישבסקי שליט"א מחלסי כולל 'שערי טובה' של שו"ן רבנו זע"א</p> <p>לרגל היובל בני ראובן הי"ו לנישואי עיל תורה ומצוות</p> <p>שמחת חבי משה יהודים ביום ב' ובעק"ט בארבעי בית יעקב הישר - שבתות בית ישראל</p> <p>זכה לזכות סטו רב נתן דקדושה לזוהר לחופה ולטעמי' ותענד לאלמא רבנא בבית ישראל</p> <p>זכות הרבים תעמוד לו להתברך בסילוי כל שאלות ליבו לטובה ולא תמוש טובה וברכה מביתו לעולמים</p>	<p>הוצאת הגליון נדרים בנרכת מזל טוב למעלת כבוד הרב"ה רבי עמרם שפירא שליט"א איש אמוני ויר ישיש של שו"ן רבנו זע"א וכלל בחוץ נאמן הוא</p> <p>לרגל היובל בני לעול תי"מ</p> <p>בנרכת מזל טוב למעלת כבוד הרב"ה רבי מרדכי טעם שליט"א איש חי ורוב פעלים לכל קדשי שו"ן רבנו זע"א</p> <p>לרגל הולדת בני למז"ט</p> <p>המברך סלב גנפס מאיר פטריבר</p>
<p>לקראת יומא דהילולא תניינא של מרן רבנו זיע"א</p> <p>בעז"ה יופיע גליון מוגדל לשבתא דרי"ג - פרישת מטות מסעי הבעל"ט</p> <p>כל אלו הרועים ליטול חלק בזכות הפועת הגליון והפעתו הנרחבת</p> <p>וא ליצור קשר עד יום ג' פר' משות מסעי בלבד בטלפון המערכת</p>	<p>הוצאת הגליון נדרים על ידי ידידנו הנכבד בנש"ק הרב"ה רבי שלום קאהן שליט"א נכד ח"ק האדמו"ר מוולוז'ין אברהם יצחק שליט"א ונכד ח"ק האדמו"ר מקרעטשניץ סיועני שליט"א</p> <p>לרגל שמחת הולדת בני למז"ט</p>	<p>הוצאת הגליון נדרים על ידי ידידנו הנכבד הרב"ה רבי משה אריה שטערן שליט"א</p> <p>לרגל שמחת הולדת בני למז"ט</p>	<p>הוצאת הגליון נדרים על ידי ידידנו הנכבד הרב"ה רבי משה אריה שטערן שליט"א</p> <p>לרגל שמחת הולדת בני למז"ט</p> <p>זכות הרבים תעמוד לו להתברך בסילוי כל שאלות ליבו לטובה ולא תמוש טובה וברכה מביתו לעולמים.</p>

043-13-66-13

יד"ל ע"י מערכת "משולחנא דמלבא"

לתרומות והנצחות, הערות והארות

טל' 077-470-1746 | בקס 043-13-66-13

